

ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΜΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

H E Y A

(ΣΚΙΤΣΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ - ΑΝΕΚΔΟΤΟ)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ
Η ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ
Η ΓΡΑ ΚΥΡΙΑ
Η ΝΕΑ ΚΥΡΙΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13
Ο ΝΑΥΑΓΟΣ
ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

(Δεξιά μαγαζί εξοχικό με τραπέζια έξω. 'Επιγραφή! «Ζυγεταιός» ή Συνηγκή «Ομόνοια», «Δωμάτια δι' οικογενείας» κλπ. Άριστερά βουταλικοί πού κατεβαίνει με δόρυ πρός την άμμουδινα (σπετσάτο). — Φόντο θάλασσα. — Η ταβερνιάρισσα στρώνει τά τραπέζια δεξιά. 'Ο άντρας σ' ένα τραπέζι αριστερώτερα είνε για καλά ξαπλωμένος σε δυντήρεις καθέλκει, διασέζει έφημεριδά κι' έχει μπροστού τον καραβάκι ούδε και μετέβεις. Άπω καιρό σέ καιρό γειώζει το ποτήρι τον και τραβάει).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Μοῦ στρώθηκε, βλέπω, για τά καλά! Κινητά, οδύσσαι, μερέδαικη, έφημεριδούλα και ξαπλωταριό. Δέν θ' άποφασίστηκε καμια φούν, χαρακοφάν, νάρθης κι' έστη νά με ξενογόσισε λιγάκι;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ (πίνοντας). — Αδικα παιδεύσασ, γνωίσα. Ποιος θε ζεινήστη σήμερα νάρθη κατά δῶ. Πάμε τη γρανίνα σου κι' ίσε με καί μένα μια μέρα ήσηνο, νά ξαπλώνω ξένωναστος την άριδα μου, (ξαπλώνει καλά τα πόδια του στην άλλη καρέκλα), ν' αποιώσω μαγάζια τουτη την έρημη και μαύρη ζωή.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Κι' θέλεις τις άλλες μέρες τι άλλο κάνεις; "Αν δεν είχες καί μένα, βρε τειτελγανά, δεν ξέρω τι θά γινούσουνα... ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Αύτοχρότας, τό δίχοι λόγω! Νά, διάβασε 'δῶ. (Δείχνει την έφημεριδά). Σήμερα οι άνθρωποι έχουν έκλιγες κάτω στην πολιτεία. Ποιός λοιπόν θά τρελλά νάρθη έδω κάτω;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Ετοι λέξ εσύ, κινδύνευτε;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Έκτος διν έρθη κανένας μάτι τον κόσμο... για νά ψηφίστο...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Μορφή λαχείο πιν μοντάνε! Δέν έσπαγε καλύτερα τό πόδι μου, παρά νά πάρω έσενα...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Σού λέω, γνωίσα, σήμερα οι άνθρωποι έκει κάτω στην πολιτεία τρώγουντα ποιος θά τούς διοικήση.. Οι δούλοι ψάχνουν νά βρούν άφενταλά... (Ξαπλώνεται καλύτερα). Εύτυχης έκεινος που μπει δούλος είνε, μήτε άφεντης.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Πάντα τέλος πάντον με τις φιλοσοφίες σου... 'Αδιάφοριος είσαι. Μά δεν μου λέξ, τό ξερό σου τις πατεβάζεις τέ βρήκες; Μωρέ που τεντέ, όλοι οι άνθρωποι σ' αύτο τον κόσμο που βρεθήκαμε, ή άφεντάδες θάμαστε ή δηλοί. Κάτι άτα δύν πρέπει νίνια καθένας μας. Κοντά στο νού κι' ή γνίσαι. Πώς μικρεί νά γίνεται άλλωστη;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Νά, έγω, νά πούμε... (Ξαπλώνε-

ται καὶ τραβάει ούδε). Έδω έξω, μακριά απ' την πολιτεία, μήτε δυώλος είμαι, μήτε άφεντης.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ, (ειρωνικά κι' άπότομα). — "Ετοι λές εσύ, έξω λοιπόν, βρε άκαμπτη, πώς είστη άφεντικός καὶ κάτι παρατάνω. Τύχωνος!"

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Χι! Χι! (τη δείχνει). — Κι' εσύ, δούλια κι Σκλάδα μων! (δείχνει τό σπίτι). Μωρέ πώς δέν έπεστη άκωμα τό επίτι νά μᾶς πλακώσῃ...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — "Άσε, σέ παρακαλώ, τις έξιπτνάδες, γιατί... ξέρεις... θά μὲ πάσουνε!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Χά! κι! Νά ή σκλάδα πών φωρεύει τών άφεντη της!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Πάψε, σου λέω, γιατί τ' άρράδια καὶ τά πετών δλά στά μούρη σου. Τ' άσως; Χαμέν! (παίσι). "Άσε τώρα τά λάγια για καινήσου καὶ σ' κομμάτι, γατι μὲ ξέρεις, έγω δέν χωρατεύω..."

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ, (άναστρέψεις σηκώνεται) — "Αχ! (πάι σκοτά). Μά σου λέω, γιανκούλια μου, μέρα πών είνε ποιδίς θά μᾶς συλλογιστή έδω στην έσφρι του Άδωμ; Κι' οι φιλακούσενοι πού διορθώνονται πέρα τό δημόσιο δόρυ, σήμερα είνε Κυριακή καὶ δέ δυνατόννε. Λοιπόν; (Τη βοηθάει). "Όχι δηλαδή πώς τό ποτεύεις; μ' εσύ στ' άληθινά πάς κάποιος θά τοπάση τό πόδι του και θάρθη, μά έπιμενες έστοι από περισσού, για νά γίνεται τό δικό σου. (Τρέπεται απόκοντηση).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Τ' άσουνες; Για νά γίνεται τό δικό μου, ε; Τί νά σου κάνω τώρα, βρέ μακρούρη;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Τί νά πή κανείς τά θηλυκά τάχετ' ένα με τό Θεό, ή καλύτερο με τό διάδολο.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ, (τόνι σπρώχνει). — "Ελα λοιπόν, τελείωνες ν' άσ' τίς κοινότετες. Ιταί τών φτάσαν καλύτερα.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Καλώς τες, καλώς τες... (Σάν νά τήν άναγνωρίζει). "Α! Ή κινία Θεσσανί! Κι' από 'δω βέβαια είνε ή έβα, ή κάρο σας.

ΓΡΗΑ, (στήν κόρη της). — Είνε ή κινή πάντα πού σολλεγά, πού έρχοται στό σπίτι και μάς έπλενε... τά καλά τά χρόνα, άμα ήσουν μιχρούλα... Δέν θά τη θυμάσαι.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣΣΑ. — Ηρεύ νά μέ θυμάσαι. Αύτη έγνως, μάτια μου... 'Αμ, φαντάστε δά από τότε... (Τούς δίνει τό χέρι).

ΓΡΗΑ. — Τάχασα άμα οε εδά, προκτές, στήν 'Αθήνα, στά μαγαζά, διέτασε δάπο τόσον καφόδι... Τάλεγα τής κά-

• Ο κ. Παντελής Χόρν.
(Σκίτσο του κ. Σφ. Αντωνιδή)

ης μου. Και είδες, δόπως στὸ ὑποσχέθηκα, ἥρθα, γὰ τὰ ποῦμε λιγάκι, νὰ ἔνανθυμησθούμε τὶς ἀξέχαστες ἐντυχίσμενες μέρες.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Καλά κάνατε... Μά καθήστε. Ποώς νὰ μηδ τάλεγε πῶς θὰ μοίχονται τέτοιο καλό, νὰ σᾶς δῶ μά μέρα στὸ υπαγένο μου. (*Κάθονται ἔκεινες*). "Α, ἀλήθεια... Αὐτὸ δῶ σας στήνω τὸν ἄντρα μου."

ΓΡΗΑ. — (*τὸν κυντάτει κατάματα μὲ τὰ φασαμάιν*). — Χαῖρω πολὺ! (*Ἡ νέα κούνιδε τὸ κεφάλι*). Σήμερα λοιπὸν τὸ πρωὶ, λεω τῆς Εἴσας μου: "Ας πάμε κεῖ στὴν καὶ λιγάκια, μαρχών ἀτ' τὶς φωναίς. Πῶς τὶς συγκάνωμα κάτι τέτοιες μέρες, ποὺ ὡν προκομένοι οἱ ἄντρες τρόπονται καὶ οὐρλαζούν ποὺς ἀπὸ δαντούς θὰ μάς διοικήσῃ.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — "Ἐνώ φραγματικά μᾶς διοικοῦντες ἡ γυναικεῖ."

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Πάντα ἔσον, δὲν μπορεῖς, θὰ τὸ πῆς τὸ λογάκια σου.

ΝΕΑ. — 'Ο ἄντρας σου βέπτο, κυρά μου, τάξει μὲ τὶς γυναικεῖς... **ΓΡΗΑ.** — 'Αμ' ἔνοια σου, μὲ δύοις τοὺς ίδιους είνε. (*Στὴν ταξινάρισσα*). Καὶ μὴ σοῦ κακοποιεῖς.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Νῦ μοῦ κακοποιεῖς; Τί λόγιο! Πέπτε, πέπτε μὲ ἄλλα τὸ ἀσύνο. (*Στὸν ταξινάρη*). "Ανοιξε σὺ τὸ ἀντίν σου ποὺ θαρρεῖς πῶς ἔχω ἀδύκο σ' δ', τι σοῦ λέω. (*Στὶς γυναικεῖς*). Νῦ μὴ βρίσκεταις τέλος πάντων σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἔνας ἄντρας τῆς προκοπῆς;....

ΝΕΑ. — 'Εμένα μοῦ τὸ λέστε;... Ποὺ τοὺς ἔξειν ἀπόξει καὶ ἀνακατατά;

ΓΡΗΑ. — Τρεῖς ἄλλαξε... **ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ.** — Τρεῖς; Τί λέτε;

ΓΡΗΑ. — Ναι, π' ἀνάθεμα τους. Καὶ πάλι μονάχο καὶ ἔξημα βρίσκεται, τὸ δυστυχούμενο μον τὸ κορτίον. Τὸ τι τράπηξε, ἔνας Θεός τὸ ἔρεις. (*Πάροινε φόρος*). 'Ο πόδος καὶ κατέρρεις, ἔνας τζανακιτής, ἔνας οὐτιδανός. Φαντασθήτε...

ΝΕΑ. — Μά, μητέρα, ἔδω δὲν ηθελαίμε ν' ἀρχίσουμε παλῆς ιστορίες, ηθελαίμε νὰ φάμε.

ΓΡΗΑ. — Νὰ φάμε!... "Οἰοντες ἄντρες νὰ τοὺς είλα, θὰ τοὺς ἔτοιωγα

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Εἶχαριστω. "Αν δέλετε ν' ἀρχίσετε ἀπὸ μένα;... Μά είμαι κομμάτι ἡλικιωμένος καὶ ὁ ἀγγήσιος στὸ βράσιμο. Τί λέστε, γυναικεῖ; (*Ἡ γερά τὸν ἀγριουντάτει*).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — "Ἄρχομε τὰ σαχλαστεῖν τον. Μὰ μὴν τὸν συνεργάσετε, σᾶς παρακαλῶ... Καθῆστε. (*Κάθονται*).

ΝΕΑ. — Καὶ τὶ ἔχετε νὰ μᾶς δούστε;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — "Α! πολλὰ πρόματα.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Σώπα σύ! Θέλετε νὰ σᾶς ἐπομάσουμε τίτοτα τῆς δράσας; Κανένα κοποπούλακα; Τίτοτε παγδάκα; "Εχουμε μὲ ἔναν κόκκορα.

ΓΡΗΑ. — "Α, δχι, δχι κόκκορα! Θὰ προποιοῦσα κόττα.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — "Εχουμε καὶ κόττα, μὰ είνε κομμάτι γρηγ. (*Κυττάζονται τὴ γερά*). Καὶ ἡ γρηγές, ἔχετε, θέλουν κρεό δόντια...

ΓΡΗΑ. — Βράζουν δρωμές ζυμιές περιφρύμο!

ΝΕΑ. — "Οχι, δχι, καλύτερα κοτόπουλο.

ΓΡΗΑ. — "Ας είνε καὶ κοτόπουλο.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Καὶ κομμάτα σαλάτα... ντομάτες, ἀγρυπάνια...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ, (*στὴ γερά*). — 'Αγγουράκια τροφαντό, μεγαλύτερο! Σᾶς τὸν ιστοριό, κυρία.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Λοιφάκες, σοῦ λέω... "Έχω βράσει καὶ κόρτα ἄγρια τοῦ βοινοῦ.

ΝΕΑ. — "Α, κόρτα; 'Ωραια! 'Αρέσουν καὶ τῆς μαμάς.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Θέλετε νὰ σᾶς στοιχάσουμε στὸ λίγο ἔχεται ἔδω δὲ δῆλος. "Οπως θέλετε λύμι.

ΝΕΑ. — Τότε μέσα. Πόθες τὸ παρόν, στοτούν νὰ ἐπομάστοῦν, φέρτε μας κανένα οὐδό.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ, (*στὸν ταξινάρη*). — "Ε, τι κάθεσαι σύ; Δὲν ἀντικείσαι;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Τί πρόμα;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Θέλουν ή κυρίες οὐδό.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. (κάνει νὰ πάτη πόδες τὰ μέσα φωνάζοντας). — 'Αμέτεσσως!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Καὶ τούμαστε καὶ κανένα αδημούλακι γάιας. Καμιάνα σαρδελάτσα, λίγο αγγυρόκα, ντοματίτσα... (*Ρωτῶντας τὰς τις κυρίες*). "Ετσι δὲν είνε;

ΝΕΑ. — "Ας είνε...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. (στὸν ἄντρα της ποὺ βρίσκεται στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιού). "Ε, ἀπούσες ἔστι; Αιγανάκι, σαρδελάτσα...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. (δυνατά). — "Ακούσα, ντέ. Δέν είμαι κουράς. (*Φεύγει*).

ΓΡΗΑ. — Γιὰ δές, γάια τῆς μιλάει τῆς γυναικεῖς... "Α! σὲ λιπάμα, κακομοίδα μου. Φαντάζοντας τι τυραννίες ιραβάς ἀπὸ δαντούν.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Κι' αὐτὰ δέν είνε τίποτε. Ποῦ νὰ τὸ δῆπτε δέταν τὸν πιάνον σὶ διαβόλοι του.

ΝΕΑ. — Καὶ τὸν ἴστορες ἀκόμα ἔναν τέτοιον ἄντρα;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Τι θέλετε νὰ πάνω; Τὸν ἀφίνει καὶ λέει ὅσπου νὰ ξεπάσῃ;

ΓΡΗΑ. — 'Ωραια! Καὶ σὸν τίποτα;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Κάθομαι σὲ μια γονιά καὶ μουγκάνων μὲ φτοχεῖα;

ΝΕΑ. — Τὴν κακομοίδα! "Α, ἔγω δὲν μὰ μποροῦσα νὰ τὸ ἀνέχθω ποτέ.

ΓΡΗΑ. — "Α, όλοι δέν είνε μὲν αὐτούς τους. "Ηέλεια νὰ πάνω σὲ μὰ πολιτεία μαρχόν, πολὺ μαρχόν. "Εξει ποὺ θὰ ἄπωρχη ὁ ιδιαίτερος ἄντρας, εἰλικρινής. Ήέλεια μὲ καραπούτας ὡη τὴ γύντα, ἀτ' τὸ σουφούπομα ὡη τὰ καρδιάματα στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὅταν ξηρέωνται θὰ τούλεια «Ροδόλφε», νυχτώνει 'Κι' αὐτὸς ποὺ θὰ μονάπαντας εγανθίσει, νυχτώνει, ἀφοῦ τὸ θέλει εἴσον, ἀγάπη μου, ἔτα πάλι στὴν ἀγκαλιά μου, 'Εβελίνα μου.

ΝΕΑ. — Μὰ δέν εἰσ οὲ λένε, μαμά, 'Εβελίνα. Σὲ λένε Θεανώ.

ΓΡΗΑ. — Μά, Εἴσα μου, παιδί μου, εἴτε νὰ μουράσαι τὰ πόδια, "Ηξογή, διαθαράσσεις, τὰ δόντα, ή ίαλασσούς τα πουλιά, ή φίνις, μὲ διπτερούσας! Είτε νὰ μηνέψεις τὸν έρωτας της, παρακαλῶ, τρεῖς! Μὲ κανένα δὲν μιάρεσε νὰ ταιριάξει.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Γιὰ φαντάσον. Θὰ ήταν δὲν σὰν τὸν προκατέντον τὸν ἄντρα μου, φάνετα.

ΓΡΗΑ. — Χειρότερος, τρισχειρότερος!

ΝΕΑ. — Καλύτερα εἶναι μὲν τὰ ψυμάκια. 'Ο ποδός, ἀφοῦ μον ἔησε τὸ πόδιον, μὲν εἴσησε τὸν πόδιον, μὲν δές, κυρά μου, τὸ μουγκάνων μεγαλαύρων μον πορτίσται τούρα έρημο, ἀφρό δοκιώνεις τοῖς πόδιοι, παρακαλῶ, τρεῖς! Μὲ κανένα δὲν μιάρεσε νὰ ταιριάξει.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Γιὰ φαντάσον. Θὰ ήταν δὲν σὰν τὸν προκατέντον τὸν ἄντρα μου, φάνετα.

ΓΡΗΑ. — Χειρότερος, τρισχειρότερος!

ΝΕΑ. — Καλύτερα εἶναι μὲν τὰ ψυμάκια. 'Ο ποδός, πορτίσται τὸν πόδιον, μὲν εἴσησε τὸν πόδιον, μὲν λίμνες, μὲν συντριβάνια.

ΓΡΗΑ. — Αὐτὰ δέν τὰ πρόφτατες εἶναι, γιατὶ είλεγες ἀρχίσεις. Τὸν πόδιον μου ἔγανθησε δόληπήρα προτίσται. Μὲ εἴσενος δὲν καμένος δὲ παληγάνθωπος γυνήν.

ΓΡΗΑ. — Φαντάσον, κυρία μου, ζάνα κορίτσι, ἀπὸ στάτη, πού δὲν πάντας τούρα πορτίσται. Τὰ ξέρεις δὲ ένι. Μέστα στομάτωνα ταύτας.

ΝΕΑ. — Καθόμαστε σ' ένα παλάτι θεώρατο, μὲ μαρμάρινες σκάλες, μὲ ἀγάλματα, μὲ κήπους, μὲ λίμνες, μὲ συντριβάνια.

ΓΡΗΑ. — Αὐτά δέν τὰ πρόφτατες εἶναι, γιατὶ είλεγες ἀρχίσεις. Τὸν πόδιον μου ἔγανθησε δόληπήρα προτίσται. Ας δημιουργήσεις δόληπήρα προτίσται. Καὶ τὶ σέρεις!... Μὲ πρόσθετες, μὲ ιπνογρούς, μὲ δούλων, μὲ ἀλογα, μὲ ἀμάξια.

ΝΕΑ. — Λαζές με λιβρές μᾶς ἀνοίγει τὴν πότη τοῦ ἀμάξιον.

ΓΡΗΑ. — Οτανάς περιπάτοι στὴ λευκόρο. Κηφισιάς καὶ συναντούσαμε τὴ βασιλικὴ οἰκουμένη, μᾶς χαρετούσε. (*Σηκώνεται καὶ χαρετεῖ μὲ σεβερίτα*).

ΝΕΑ. — Υστεραί στὰ τσάγια, στους χορούς. Τὶ γιότανε μὲ τὴν ἐμφάνιση μας...

ΓΡΗΑ. — Φορούσαμε τὶς καλύτερες τουλατέτες. Ειπεῖς λανσάρωμε τὴ μέδα τάσης στὴν Ἀθήνα. "Ολο καὶ Παριζιάνω μοτέλλα...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — 'Εμένα μον τὰ

ιέτες; Σώματος νά μήν τά ξέφω.

ΝΕΑ. — Και πόσος έπειτα με ζήτησαν. "Ανθρωποι με θέσεις, μ' α-
ξώματα, μ' άνδρες όξφατα...."

ΓΡΗΑ. (την μουντζώνει). — Νά, ματέ, "Ηθελές τα νι' ξεπέρας τα!"

ΝΕΑ. — Πήγα νά πάφω άντρα τὸν πλάνο! Πών άφον μ' ξένας
και τράβηξ τού λαναριού τη βάσανα, μιά μέρα ξέσαφνα ζάθηκε κι' ού-
τε φρονή πειδ ούτε λεθώσις.

ΓΡΗΑ. — Την ξεκατέλεψε ό απιος.

ΝΕΑ. — Κι' ό δευτέρος, βλέπεις, ήταν καλύτερος.

ΓΡΗΑ. — Η σέσαις μτ' το γχρέμιο στο ρέμα.

ΝΕΑ. — Δέν μισορεις νά πεις. Στην άρχη ήταν μαζί μου άκητα
εγγενεύσις.

ΓΡΗΑ. — Στην άρχη όλοι κάνουν τά καλά τους.

ΝΕΑ. — Μά ζηταίνες όσο πιονει. "Ηθελε νά μ' εχη κλειδωμέ-
νη, ούτε νά βλέπω άλλον δρόσενο.

ΓΡΗΑ. — Φατάσος όλεσινός, ένα κορίτσι μεγαλωνόν και α-
θημένη πάντα στὸν κόσμο. Μέ τά Ωδεία τους, τις ζωγραφικές του, τά
πάντα του, τις άπαγγελμές του, τά γαλλικά του, τά έγγραφά του, νά σχ-
ετέλους τους διότι και τους δύ μετέριο.

ΝΕΑ. — Μέ τά ταξιδία μαζ στήν Εύρωπη, δυνο
γνωρίσαμε βαρύνοντας, κάνητες, πάργατες...

ΓΡΗΑ. — Τότε ή Είνα μου ήταν άκουμ κοριτσό
κι' έγω νέα. Και μάλιστα χρέτη δύμωφη. . "Ετοι
θέλουν νά πονε.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Αδτό δά φανέται και τώρα.

ΓΡΗΑ. — Κι' ού' αντά τά σπουδαία πρόσωπα νά
μας περιεργαζόνται. Μέ είχα τή βλακεί νά είμαι πι-
στη στον άντρα μου, τόν προσκομιό τὸν πατέρα σου.

ΝΕΑ. — Και δύσοις άπό δαστούς ζήτησαν έμένα. Σή-
μερα θά ήμων πρηγκιπέσσα μέ τίτλο.

ΓΡΗΑ. — Ποιος σου φταιει; Τά μυαλά σου! Αύ-

τόδ ού άνθεμιστασίον δ' έρωτας. Λ' άμοδο σέτ εν ίν-
φαν ντε μπονο. (Στήν ταβερνιάρισσα). Μέ τά χοή-
ματα πού είχε, ένα σωστό έκατομμυριο προπολεμικού
παρασκαλει, γεφούς παφάδων, μπορούσανε ν' άγορδουσο-
νε έναν κόμπων, έναν βαρύνο, διπον θέλαις. "Α, έ-
κεινούς δ μεγάλους δούνας δ γεραλέος, θυμάσιοι; -- κο-
τονάτος θυμοί -- κι' έξιτος, τί καρτωμένος!

ΝΕΑ. — Αδτός ξέκανε κόρτε έσσαν μαμά.

ΓΡΗΑ. — "Α, τί κουτή πούν στάθηρα. Μόν είτε νύ
φέρουμε μαζ, νά πάπε στήν φωσσες στέπεται, νά μι-
ζάνη βασιλίσσα, νά έχο νά πάδια μοι χιλιάδες ιου-
ζίκους ντα τέργουμε μέ τά έλκινθα στους πάγους, νά
κυνηγήμε αρκούντες. "Α! τί άντρος άπαγγατοστοή: Βουλά
λέ βρε άμοδο, μά πτι. (Πανοί). Μά δέν τί¹
ξένα για χάρι σου, για ν' άπωργων τό σκάνδαλο. Νέ-
μισα πού τά καλότερο τό μέλλον σου. Τό μέλλον σου,
μόν ανάφα. (Τήν άγκαλιάσει).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Λοιτόν έτσι δ δεύτερος.
Ζηλάρης, καρκονονάζει...

ΓΡΗΑ. — Σωτός Οθέλος!

ΝΕΑ. — Νά φαντάζεται πώς έγω κυπτούσα άλλον.
Φτάνει νά ήθελα, νά ού άντρος μάτσο, τρέχαν από πί-
σω μου. Δέν είχα περά να κοιτάσω τό μικρό μου δυ-
γάλικα και θά είχα διπον ήθελα.

ΓΡΗΑ. — Μάν, μπά, τέτοια πράματα στήν οίκο-
γένεια μας. Δέν σου ήσο, μά καλή σιντροφιά, μερική²
χαζέλια, λιγάκι φλέρτο...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Φλέρτη; Τί θά πη αύτο;

ΝΕΑ. — Νά νά ίντσεσα μέ τά φερόματα σην
του στον άντρος, χωρίς νά τους δίνεις τίποτε.

ΓΡΗΑ. — "Οχι, δέν είνε άφορως αύτο.

ΝΕΑ. — "Ε, πέστο έσου.

ΓΡΗΑ. (στήν ταβερνιάρισσα). — Φλέρτη θά πη:

ματιές, αναστενάγματα, γλυκούλια, ίσως κι' ένα μικρό φαντεβούδακι
άνδον στήν έσχοι, δην νά μαλίστε μαζίν τον έρωτα, για τά πον-
λιά, γιά τή φύση... Μέ διν λόγω νά τόν άντρης πού νά τόν φέρνης
στό πόνο και αύτε μά νά μήν τού έπειτας ούτε τό ζέρο νά σου φιλήση
πων δειν δ λόγος.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — "Α! Κατάλαβα. Αδτό τό λέμε έμεις
λύσσεις!

ΝΕΑ. — Καλέ 'γω δέν ξένα ούτε τέτοια πράματα. Αδτός βουρ-
λέζταν και φαντάζταν πώς τά παζώ μ' δλον τούς άντρες.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — "Ωστε χωρίστε και μ' αύτόν.

ΝΕΑ. — "Α, δη. (Σά νά διστάζη).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Τί ξέννε λοιπόν, άφον καθώς έπειτα είνε
και τίτος;

ΓΡΗΑ. — Τί ξέννε!

Βρίσκεις λογαριασμό με τους τρελλούς;

(Μπαίνει δ ταβερνι-
ηση με τά ούζα).

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Επομένη (Την άκωντασί-
στο τραπέζι). Τί ξεχά-

στηκες έδω με τίς κοινότες; Δέν πάς νά τονιμάσης τό κοτόπουλο; 'Ε-
σένα θά περιμένουν ή καιρίες;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ. — Τών είδατε; 'Αφοριή γιαφένει.

ΓΡΗΑ. — Όπως νάναι διως, πρέπει νά φάμε μά δημά αρχήτερα
πεινάμε.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΙΣΣΑ, (πον τής κακοφάνηης). — Δέν θ' άργησο.
(Τραβάει πρός τά μέσα και περνώντας κοντά δάτ' τόν άντρα της,
τούς ψυμούριει θυμωμένη). Νά χαθῆς, πρόστινε!

ΝΕΑ, (σεβίστροντας τό ούζο). — Και πάς πάνε νά δουλειές σας;
Είσαστού εύγαρδοτεράνειον;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Δεξανάχη δ Θεός, καιλούτσικα. Μά σήμερα
δέν πειμένανε νανένανε. Βλέπετε, έλλονές...

ΓΡΗΑ. — Ναι, π' άνθεμά τους, οι άντρες τρώγουνται μεταξύ³
τους. Πιούς έχει δάλευσε νά τόν άπου...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Σε λίγο θά τρώγεσθε και σεις ή γυνάκες.
Μιά πον μπαίνει πήνηρο...

ΓΡΗΑ, (τόν κυτταίς δισκοδαμαστει). — Πιώσ τό είπεις αύτό;
Γιαν δέν τό καλούτσικα.

ΝΕΑ. — Χά, χά! Καλά τό είπα 'γω, μαζί, πος μ' αύτός τάχει
με τίς γυνάκες.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Και σεις τάχει με τόν θυσίας
τρες. "Ισως δέν έχετε άδυο, άφου πήρατε τρεις και
τρεις μπόστεραν να ταράξετε με κανένα. (Σά νά
σκεπτεται). Παραβένο μοι παράξενο;

ΓΡΗΑ. — Τί σου φάνεται παράξενο;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Νά είνε διν δινή, λίγο μάς κόφτει.

ΓΡΗΑ. — "Ας ήξεραν νά συμμορφωθούν μ' έμαζ. Πιώσ τόν
πον τής φταιει; Ή από τόν άλλον... (Σκεπτεται). Τί νά-
γινανά αύτοι; Έσσετε; Ποιούς βρίσκονται;

ΝΕΑ. — "Οτι καλ νάγιναν, από τό κεφάλι τους,
τί σταύρι έμεις;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Καλά-καλά δέν θά ξέρετε
διν διν...

ΝΕΑ. — Ζούδη διν δινή, λίγο μάς κόφτει.

ΓΡΗΑ. — "Ας ήξεραν νά συμμορφωθούν μ' έμαζ. Πιώσ τόν
πον τής φταιει; Ή από τόν άλλον... (Σκεπτεται). Τίς τις
γυνάκες αύτοις; Έσσετε; Ποιούς βρίσκονται μεταξύ
ουα... Και βέβαια έμεις έπειτε νά διοικούμε, φιλα-
σάκιο μου.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Μιά φορά πον τόν θέλετε, θά
την πήρετε και τή φήρο... Τί θέλησε ώς τά σή-
μερα γυναίκα και δέν έχει; Κι' διά μάς πάρεται
ψήφο μέ τό καλά, δάν φηρίστε και τήν πολύγαμια,
ένο δ Κεμάλης τήν κατάρρηση στήν Τουρκία... Μά τήν
πολυγαμία δηλαδί από τήν άντρας. Έσει ένες
άντρας έπειτε πολλές γυναίκες, έδω μά γυναίκα
θά πάρον μάτσο άντρες.

ΓΡΗΑ, (σιγά). — Πολύ θέρρος πήρε, μοι φαί-
νεται. Τήν κακούριο τή γυνάκα του, τή λυτάμι. Και τί καλ και πορκομάνη πον φαίνεται. Θά τήν
τυραννά αύτού, πολλή τζεναμπέτης φαίνεται. (Δι-
νατά). Μά μάφιστε ή αντιλά. Δέν άνοιγεις τήν
δημοφέλη σου;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Μήπως θέλεις νά πάτε μέσα;
Σά νά μοι φαίνεται πώς έχει περισσότερη δροσιά.

ΝΕΑ. — Πάμε, μητέρα, τί λές;

ΓΡΗΑ, (σηκώνεται). — Πάμε... Νά τά πον
και λιγάκι μέ τήν καλή του γυναίκασσα. Ανεκτί-
νη ένε ή γυνάκια σου και μή σου κακοφανεί κάπι
πον δά σου πώ: Δέν σου διάξει μά τέτοια γυνάκα.

(Φεύγουν). Μωρό ζην και αστή τή θά-
λασσα. "Αχ θάλασσα, θάλασσα... Πόσο δά λαρχαρούν γά μιώ
σ' ένα καράδι, νά μέ πάρης στήν άπέραντη πλατιστών σου, νά μείνω
έλευθερος, μοναχός, μακράν δάτ' τόν κόσμο κι' από... κάθε γυναίκα.

(Παίρνει τήν έφεμερίδα και διαβάζει). Τί κανά, ού λαπούρι! ("Α-
φίνεις τήν έφεμερίδα και σκύνεται στό τρεπέλι από τά πολλά δύ-
πνοις. Ή σκηνή έξαφρα σκοτεινιάζει κι' άμεσως πάλι άγαδεις μετέ-
πλειχρό φώς πον δίνει τήν έγκυνωσι θνεάριον. 'Ο ταβερνιάρης φαί-
νεται έπνυνος).

(Από δεξιά φαίνεται ένας άνθρωπος με μιλούδια και τούραντα σε δό-
χερ. Στήν μπλούζα διακινέται δ άριθμός 13. Φαίνεται γένος, μή
ποδώρα γεγασμένος. Περπατάει άργα και σκυρτάτη).

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Καλημέρα, πατρώντι!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Καλημέρα!

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Μ' έτοιμει δες μεσοφύλακας. Κάτι, λέει, σου
έχει τάξεις.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — "Α, τα... (Τού δείχνεις
διουστερά). Μέ τη βροχής
έπειτας τά χώματα έδω
στο ποδόμακρο πον κατεβαί-
νει δάτ' το βοναλάνι. "Η-
θελε κομμάτι διδοθωμα.

(Στό προσεχες τό τέλος).

